

[H. C. Andersen.]

Den højtærede Minister talte om, hvor vanskeligt det var at tilfredsstille de forskellige Interesser. Jeg tror, at hvis man gennemfører Lovforslaget, som det her foreligger, vil man opnaa, at slet ingen af de interesserede Parter bliver tilfredsstillet. Da Ministeren i 1929 fremsatte sit Lovforslag, var han sikkert klar over, at det vilde faa en lang og besværlig Vandring gennem Tingene. Den Del af Befolkningen, som har Jægerblod i Aarerne, skulde gerne have Lov til at sige deres Mening, men trods den Bravhed, der kendetegner disse rette Jægere, har de vidt forskellige Interesser, alt efter den Gren af Jagten, som Lyst og Interesse eller lokale Forhold henviser dem til, og derfor er det vanskeligt at gøre alle tilpas. Naar dertil kommer, at en meget stor Del af Befolkningen vel ikke er Jægere, men dog besjælet af dyb Interesse for Faunaen og mener, at en rig og forskelligartet Fauna hører til, om Landskabsbilledet skal være fuldkomment, og at man ved Jagtlovgivningen ogsaa maa tage Hensyn hertil, er det ligetil, at Jagtlovgivning er særdeles vanskelig. Det var disse forskelligartede Interesser, som arbejdedes sammen i den nugældende Jagtlov af 1922, og det Resultat, som blev naaet den Gang, kan ikke siges at være daarligt.

Deri ligger egentlig, at Trangen til en ny Jagtlov ikke kan siges at være meget stor. Det vilde have været tilstrækkeligt at gennemføre enkelte Ændringer i Loven af 1922, og derfor kan jeg billige, at mine Meningsfæller i Folketinget har foretrukket denne Fremgangsmaade. Hvis man nemlig har tænkt sig, at Loven af 1922 skulde have til Følge, at det, man kalder Nyttedildtet, skulde faa bedre Kaar og derfor formere sig, medens Rovvildtet blev holdt indenfor rimelige Grænser, saa er man blevet skuffet, for det er paaviseligt, at Nyttedildtet adskillige Steder er i stærk Tilbagegang, medens Rovvildtet ikke er det. Jeg behøver blot at pege paa, at en lille pyntelig Fugl som Agerhønen adskillige Steder synes at gaa sin Undergang i Møde. Altsaa, visse Ændringer i Jagtloven af 1922 vil være ønskelige og nødvendige.

Nu tager jeg neppe fejl, naar jeg mener, at Ministerens Hensigt med Lovforslaget er at komme Vildtet til Hjælp, og det er al Anerkendelse værd, thi hvis det ikke bliver gjort, vil Landet efterhaanden blive endnu vildtfattigere, end det er i Øjeblikket. At dette har været Ministerens Mening, slutter jeg deraf, at der er indført ret kraftige Straffebestem-

melser i Lovforslaget. Hermed skal ikke være sagt, at jeg mener, disse Straffebestemmelser er for strenge, tværtimod. Jeg paaskønner ogsaa, at Ministeren har ladet sig bevæge til at følge Udvalget i Spørgsmaalet om Jagtrettens Tilknytning til Ejendomsretten. Hvis dette ikke var sket, tror jeg ikke, at de meget strenge Straffebestemmelser vilde bevirke, at Vildtbestanden kunde vokse og trives. Jeg har imidlertid ingen Grund til at komme dybere ind herpaa, da Forholdet nu er ordnet saaledes, som jeg og mine Partifæller mener det bør ordnes.

Ministeren rørte ved Bestemmelsen om det gældende 50 Meters Fredningsbælte ved Forstranden, et af de ømmeste Punkter i vor Jagtlovgivning, som har givet Anledning til bitter Strid. Jeg skal indrømme, at for den Jagtejer, hvis Jagtomraade grænser ud til en rørbevokset Kyststrækning, har det været af stor Betydning, at der var et fredet Terræn paa 50 m, og jeg kunde i og for sig heller intet have imod, at dette blev bevaret; men paa den anden Side er jeg ikke blind for, at Stranden fra gammel Tid har været aabent Jagtterræn, en Slags Alfarvej. Nu forstaar jeg, at ved Udøvelse af Jagt ved Kysten vil det fremtidig være saaledes, at denne er tilladt fra Baad, saa langt som Baaden kan flyde ind mod Kysten. Jeg indser, at oprettholdes denne Bestemmelse, vil mange komme ud for en saare stærk Fristelse, men hvis Straffebestemmelserne bliver skærpet en Smule, saaledes som det er foreslaaet af Venstre i Folketinget, og til lige haandhævet, er det muligt, at man ikke skal ængstes. Men jeg ser altsaa Vanskelighederne paa dette Punkt.

Jeg skal dernæst omtale Lovforslagets Kapitel II. om Jagtrettens Udøvelse, altsaa Kapitel om Jagttegnsystemet og Forvaltningen af det Beløb, som Jagttegnene indbringer. Lad mig straks sige, at i dette Spørgsmaal er jeg ganske uenig med Ministeren, og jeg tror, at Flertallet i Folketingsudvalget har haft galt fat paa det. Jeg vil ikke gerne bruge for stærke Udtryk om det Forslag, der nu ligger for os, men jeg kunde dog have Lyst til at sige, at den Ordning, som er foreslaaet her, sikkert vil vise sig i det lange Løb at være ganske umulig.

Der skal efter Bestemmelserne i dette Kapitel udstedes Jagttegn til 2 Kr., og disse skal give Adgang til Jagt paa egen Grund og paa Søen; endvidere skal Indehaveren af et saadant Jagttegn til 2 Kr. have Lov